Nasılsın Baba?

Elif Nur, 9/A

Hiç beklemediğiniz bir anda tüm dünyanızı altüst eden bir haber aldınız mı? İlk tepkiniz ne oldu? Neler hissettiniz mesela? Benim dünyam, dün bir kapı aralığından sızan fısıltılarla sarsıldı. Annemle babam odalarında konuşurken kapının aralığından onlara kulak misafiri oldum. Hayır, güpegündüz konuşmalarını dinledim. Babam konuşuyor annem ise başı eğik yere bakıyor, arada kafasını sallıyordu. Babam sesine muzip bir hava katmaya çalışsa da kelimelerinin ağırlığı odada soğuk bir rüzgâr estiriyordu. Belki de ben öyle hayal ediyorum. "Biliyorsun işte, damarlar falan…" dedi. "Hadi ama öyle bir şey kesin değil, sadece bir ihtimal. Hem bıraktım artık içmeyeceğim bir daha bu illeti! Bu paket son, bir daha ağzıma dahi sürmeyeceğim." Babam, annemin önünde diz çöktü, annemin titreyen ellerini avucunun içine aldı. Annemin sessiz hıçkırıklarını duyuyordum. Başını kaldırıp yaşlı gözler ve titreyen sesiyle babama sitem etmeye başladı: "Bu kaçın sözün? Kendini düşünmüyorsun madem, bizi de mi düşünmüyorsun? Ne yapacak çocuklar sensiz? Tek başıma onlara nasıl yeteceğim?" Annemin hıçkırıkları artmaya başladı. Daha fazla dinleyebilecek cesareti kendimde görmüyordum. Babam ölecek mi? Ama babalar ölmezdi, benim babam ölemezdi. Gözlerime dolan yaşlarla saklandığım aralıktan ayrıldım. Yürüyordum ama nereye gittiğimi bilmeden yürüyordum. Ayaklarım beni bu kapıdan uzaklaştırmak ister gibi bir yerlere sürüklüyordu. Yıllardır durmadan atan bir kalp bir anda nasıl durur? Benden her şeyimi almak isteyen bu sigara nasıl da girdi hayatımıza? Nasıl da altını üstüne getirdi dünyamızı? İnkâr edercesine salladım başımı. "Kesin değil, sadece bir ihtimal." Sayısını hatırlayamayacak kadar çok tekrar ettim bu sözü. Bir fısıltı şeklinde belki yüzlerce belki binlerce belki milyonlarca kez tekrar ettim. Galip gelen yaşlarım yanaklarıma akın etmeye başladı. Dün kapı arkasında duyduğum o "ihtimal", sadece birkaç ay içinde korkunç bir gerçeğe dönüştü.

"Yarış yapalım mı? Üç deyince başlıyoruz… Üç!" Elimdeki poşetlerle merdivenlere hızlıca tırmanmaya başladım. Babamın merdiven yarışlarında her seferinde avans vermesine rağmen üçüncü katta beni geçmesi canımı sıkardı ama bu sefer kaybetmek gibi bir düşüncem yoktu. Bir, iki ve üçüncü kat… Babam hâlâ beni geçemedi, demek ki bu sefer çok hızlı koşuyorum. Zafer sarhoşluğuyla arkama baktığımda babamı merdivenin başında gördüm. Poşetleri yere bırakmıştı. Öne eğilmiş, sağ eliyle kalbini tutuyordu, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Art arda ciğerlerindeki tüm havayı boşaltırcasına öksürmeye başladı. Elimdeki poşetleri yere fırlatıp babamın yanına koştum. Titreyen elleriyle gömleğinin ilk iki düğmesini açtı. Gömleğinin üst düğmelerini çekiştiriyor, nefes almaya çalışıyordu. Sol kolundan tutup merdivenlere oturmasına yardımcı oldum. Göğsü sarsılarak öksürüyordu. Ne yapacağımı bilemiyordum, babama sesleniyordum ama sesim ona ulaşmıyordu. Babamın yanındaki basamağa kendimi bırakarak çaresizce öksürüklerin dinmesini bekledim. Basamaklar tozlu olmasına karşın keskin hatlara sahipti. O günden sonra öksürük krizleri giderek artmaya başladı benim ise tek yapabildiğim onu izlemekti.

Babam gün geçtikçe güçten düşüyor. Elleri sürekli titriyor. Artık sigara gibi kokmaya başladı. Sanki ev sigara kokuyor gibi hissediyorum, isler duvarlara sinmiş gibi. Eskiden orman yürüyüşleri yapardık, şimdi ise merdivenleri zor çıkıyor. Babam gözlerimin önünde ölüyor. Her sabah babamın şiddetli, durmak bilmez öksürükleriyle uyanmaya başladım. Annemin gözleri artık hep yaşlı bakıyor. Babamın bu durumuna herkesten çok o üzülüyor. Babam kendinde olan bu değişikleri bize sezdirmemeye çalışıyor ama acı çektiği her hâlinden belli oluyor.

Bir insan neden bunu kendine yapar? Neden bile bile kendi sonunu hazırlar? Babam kendinden bu kadar mı nefret ediyor? O hayat dolu bir adamdı oysa. Bize şakalar yapar, herkesten çok gülerdi. Öyle ki güldüğünde gözlerinin çehresi kırışır, gözleri yüzüne oranla küçücük kalırdı. Babamın kalbimi ısıtan gülüşü soldu, eskisi gibi şakalar da yapmıyor artık, gözleri sürekli bir yerlere dalıp gidiyor. Artık çok fazla konuşmuyor, eskisinden bile daha fazla sigara içiyor. Sözünü tutamadı, içmeyeceğim demişti oysa… Sigaranın kokusu tenine işlemiş gibi, babamdan yalnızca duman kokusu alıyorum.

…

"Ben geldim baba." Ses yok, yalnızca soğuk bir mermer. Babam konuşmuyordu. "Nasılsın baba? Üşüyor musun? Soğuk mu toprak?" Derin bir iç çekiş, çaresiz bir bekleyiş belki de bir cevap alma umudu…"Ben üşüyorum. Söz vermiştin bana, asla bırakmayacaktın beni." Bir gözyaşı süzüldü yanağımdan. "Artık üstümü de örtmüyorsun zaten. Her gece üstüm açılırdı, sen her gece örterdin üstümü. Usul usul gelir baş ucumda diz çöker, "Güzel kızım!" diye mırıldanıp saçlarımı okşardın. Ardından alnımdan öper geldiğin gibi giderdin sessizce. Sen uyuduğumu zannederdin bense her gece üstümü örtmeni beklerdim. En çok odadan parmak uçlarında çıkışına gülerdim içten içe. Çok komik görünürdün." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Ciğerlerime dolan hava bana acı vermeye başladı. "Dün gece seni bekledim baba!" Aslında gittiğinden beri hep seni bekliyorum. "Neden gelmedin? Tüm gece uyumadım, neden üstümü örtmedin baba? Sesin kayboldu koridorlarda, ayakkabıların çekildi kapının önünden, elbiselerin eksildi birer birer. Ellerinin yumuşaklığını unutmaya başladım, artık kimsenin elini de tutmuyorum. Anıların da yavaş yavaş siliniyor zihnimden… Neden bıraktın beni baba? Gidişinin ardından tüm renklerim, o zehirli dumanın grisine yenik düştü." Mezara bakarken gözümdeki yaşları sildim, acıyla yutkundum."Burada hava nasıl biliyor musun? Sonbahar yaklaştı. Kahverengi yapraklar birer birer düşüyor ağaçlardan. Ara ara yağmur yağıyor. Hatta dün sağanak yağdı biliyor musun? Yerler ıslak hâlâ ama havada toprak kokusu var." İçime çektim kokuyu. Derin bir nefes verdim. "Bayılıyorum bu kokuya. Sen de alabiliyor musun kokuyu? En sevdiğin kokulardı bunlar." Bir süre daha babamla sohbet ettikten sonra gitmek için ayağa kalktım. Adımlarım beni çıkışa götürürken içimden fısıldadım: "Bu sefer sen kazandın baba!" O, sonsuzluğun basamaklarını benden önce tırmanmış; beni hayatın orta yerinde yapayalnız bırakıp gitmişti.

